Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 16—17 | Helsingissä marraskuun 14 p:nä 1938 | 7:s vuosik.

MAAILMAN VAPAAMUURARIUS

on taas kärsinyt haaksirikon.

On mielenkiintoista todeta, kuinka tshekkiläisen kysymyksen ratkaisu on saattanut päivänvaloon maailman-vapaamuurariuden siinä näyttelemän surkean osan. On käynyt selville, että maailman-vapaamuurarius johti "kulissien" takaa niitä juonia, joiden avulla yritettiin viedä tshekkiläiskansa harhaan ja työntää se sotaan vapaamuurariuden tarkoitusperien edistämiseksi.

Kuten olemme toisessa yhteydessä näyttäneet toteen, oli maailman-vapaamuurarius niiden juonien takana, jotka Espanjassa johtivat olosuhteisiin, joiden seurauksena syntyi Francon johtama kansallinen liike maan vapauttamiseksi bolshevistisesta ylivallasta. Nyt voidaan jo pitää selviönä, että vapaamuurarit häviävät tämän taistelun. Vapaamuurariuden takana ovat tietävästi juutalaiset, ja nämä kaksi tekijää yrittivät luoda tshekkien maahan levottomuuskeskuksen, josta syttyisi maailmansota, jonka aikana he voisivat keinotella käsiinsä kaikki maailmassa jäljellä olevat rikkaudet ja täten lopullisesti saattaa kaikki kansat vaikutus- ja määräämisvaltansa alaisuuteen. Tämänkin toisen mahdollisuuden he ovat nyt kuitenkin lopullisesti menettäneet, mikä merkitsee heidän ehkä ratkaisevaa haaksirikkoaan. Sillä tshekkiläistä kysymystä koskevien neuvottelujen kuluessa ovat niin Englannin kuin Ranskankin kansat siinä määrin heränneet näkemään kulissien takana harrastettua kieroa peliä, ettei vapaamuurariudella nyt enää liene paljonkaan mahdollisuuksia jäljellä. On senvuoksi mielenkiintoista luoda lyhyehkö katsaus tuohon saatanalliseen peliin.

Kuten tunettua oli Benesh korkean asteen vapaamuurari ja siinä ominaisuudessaan esiintyi kansan harhaanjohtamisen ylimpänä johtajana. Alusta alkaen hän on osallistunut tshekkiläisen valtion muodostamiseen bolshevistisen hyökkäyssunnitelman tukikohdaksi Euroopan keskipisteessä, käyttäen tätä tarkoitusta varten aseinaan valheellisia tiedoituksia ja petollisia lupauksia. Mutta nyt, kun kaikki nämä hänen pyrkimyksensä päättyivät tyhjään, on vallan surullisen koomillista todeta, miten raukkamaiseksi hänen lopputuloksensa ovat muodostuneet.

Omassa jäähyväis-kirjelmässään luonnehtii näet Benesh itse nyt luotua uutta tilannetta seuraavin sanoin:

"Uudesta hallituksesta täytyy tulla *rauhan ja järjestyksen* (kurs. meidän), taloudellisten ponnistusten ja sosialisen rakentamisen hallitus."

Näillä sanoilla Benesh siis itse myöntää, että hänen aikansa hallitus ei ollut olemassa rauhaa ja järjestystä, vaan terroria, väkivaltaa ja levottomuutta varten! Hän jatkaa:

"Olen täysin vakuutettu siitä, *että edessämme on nyt parempi aikakausi* (kurs. meidän), menestyksellisen työn, hyvinvoinnin aikakausi uudelle valtiolle ja koko tshekkoslovakialaiselle kansalle."

Onko yleensä mahdollista antaa

(Jatk. siv. 2)

Sairas mies Genevenjärven rannalla.

(Vapaasti mukailtu ulkomaisesta pilakuvasta.)

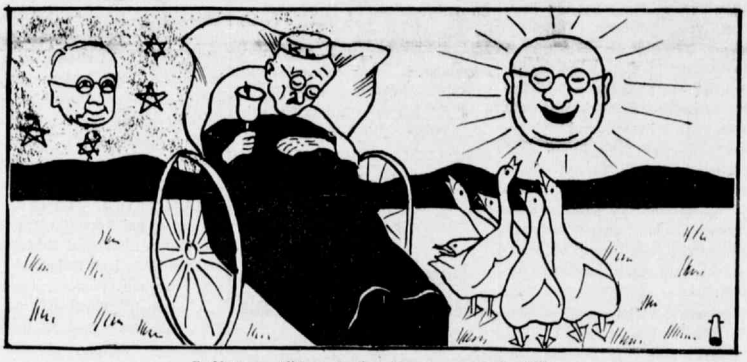

„Julistan täten kokouksen avatuksi!"

Vähitellen heräävä Ranska

alkaa ankarasti ahdistaa valhe- ja kiihoituslehdistöä.

Bolshevikkien ystävät Ranskassa raivoavat Münchenin sopimuksen johdosta, joka ehkäisi heidän toivomansa sodan puhkeamisen. Korkean asteen vapaamuurari, JUUTALAINEN *Mandel*, jolla on läheiset suhteet aseteollisuuteen — ja hänen hyvä ystävänsä tunnettu sotakiihkoilija ja sanomalehtimies "Pertinax" (JUUTALAINEN, oikealta nimeltään *Grünbaum!)* yrittivät kaikin voimin häiritä Daladierin työtä sovinnon toteuttamiseksi. Ranskan sanomalehdistöön on ilmestynyt sellainen valheiden ja kiihoituskirjoituksien tulva, että Ranskan ulkoministeri BONNET on näinä päivinä katsonut välttämättömäksi tarmokkaasti tarttua tähän asiaan. Hän on kutsunut luokseen ranskalaisten lehtien ulkopoliittiset toimittajat ja vaatinut heiltä valheiden ja kiihoitusten levittämisen lopettamista, huomauttaen, että hänen täytyy muuten turvautua *ennakkoehkäisevään* sanomalehtien tarkasteluun. Esimerkkinä siitä hullunkurisesta kirjoitustavasta, jota on käytetty, mainittakoon, että juutalaiset Levy ja Jakob Grumbach ovat juutalaisen Leon Blumin lehden palstoilla mm. kysyneet: "Mistä lähtien Hitler määrää Quai d'Orsay:ssa?" (S.o. Ranskan ulkoasiainministeriössä, joka sijaitsee sen nimisen kadun varrella.) Myöskin on Daladieria ja Bonnetia kutsuttu "naziasiamiehiksi"! Muistuu mieleen Svenska Pressenin ja Suomen Sosialidemokraatin kirjoitustapa omassa maassamme. On hauskaa nähdä, onnistuuko Bonnet tukkimaan näiden sodanlietsojain suut.

Tshekkiläisten vapaamuurarien arkistot

viety Ruotsiin.

Kuten olemme aikaisemmin toisessa yhteydessä kertoneet, puheen ollessa saksalaisten vapaamuurarien yrityksestä pelastaa salaiset asiakirjansa Saksasta, epäonnistuivat nämä yritykset saksalaisten viranomaisten valppauden ansiosta. Laatikkoihin pakatut asiakirjat eri loosien arkistoista oli lähetetty Stettiniin, RUOTSIIN TOIMITETTAVIKSI. Mutta tämä ainehisto takavarikoitiin ennenkuin oli ehditty toimittaa se maasta pois.

AINEHISTO KÄSITTI NOIN 60.000 ALKUPERÄISTÄ ASIAKIRJAA,

joihin rakentuu Saksassa nyt käynnissä oleva vapaamuurariuden toiminnan tarkka, tieteellinen tutkimustyö. Nämä tutkimukset antavatkin selvän kuvan vapaamuurarien "edesottamuksista" Saksassa menneinä aikoina.

Valitettavasti on tshekkiläisten vapaamuurarien sitä vastoin onnistunut "pelastaa" itselleen vastaava ainehistonsa.

HEKIN VALITSIVAT JUURI RUOTSIN ASIAKIRJOJENSA 'TURVAPAIKAKSI"!

Ruotsia pidetään siis nähtävästi vapaamuurariuden "luvattuna maana". Arkistoainehisto lähetettiin muka "tshekkiläisenä porsliinitavarana" Gdynia-nimiseen puolalaiseen satamaan, ja sieltä Danzigin kautta Ruotsiin ruotsalaisessa höyrylaivassa.

Edelläsanotusta käy selville, että *juuri Ruotsi on muodostunut vapaamuurarillisen toiminnan ruttopesäksi.*

ENNENKUIN RUOTSI ON SAANUT TOSIKANSALLISEN HALLITUKSEN, JOKA ON KAIKESTA JUUTALAIS-VAPAAMUURARILLISESTA SALAJUONITTELUSTA VAPAA, ON SUOMEN KARTETTAVA KAIKKEA "ORIENTOITUMISTA" SINNE PÄIN!

(Jatk. siv. 1)

itselleen ja omalle politiikalleen selvempää iskua vasten kasvoja kuin näillä sanoilla, jotka silmiinpistävällä tavalla korostavat, minkälaista tuhoisaa politiikkaa sitä ennen oli harrastettu?

Kohtalon ironia kuvastuu siinä tosiseikassa, että Benesh oli erään vapaamuurariloosin jäsenenä, jonka nimenä on "Die Wahrheit siegt" — s.o. "Totuus voittaa"! Todellakin totuus on nyt voittanut — mutta totuutta ei suinkaan edustanut Beneshin loosi, sen kerskailevasta nimestä huolimatta, vaan päinvastoin juuri Beneshin ja hänen loosinsa *vastapuoli!*

Tätä murheellisen koomillista herraa ovat sitten meidän "kansanrintamalehtemme" ylistäneet — alkaen Hufvudstadsbladetista ja sen juutalaisuuden renkinä palvelevasta taimesta, Svenska Pressenistä, aina Suomen Sosialidemokraattiin saakka. Aivan poliittista lukutaitoa vailla huomataan sellaisten lehtien olevan, kun verrataan niiden sepustuksia siihen, mitä *itse Prahan lehdet* kirjoittavat, vapauduttuaan niitten voimien painostuksesta, jotka asettivat koko tshekkiläisen

Maailman-vapaamuurarius on taas kärsinyt haaksirikon.

kansan olemassaolon kysymyksen alaiseksi. Vapaamuuraripäällikkö Benesh on nyt lähtenyt tiehensä, toimitettuaan ensin — vastoin omia lakejaan, mutta samankaltaisten poliittisten huijarien tavoin — yksityisvarojaan ulkomaille, ja tämän johdosta tshekkien kansassa vallitsee nyt vapautumisen tunne, ja tshekkiläinen valtio valmistautuu nyt kokonaan muuttamaan politiikkansa luonteen. Seuraavat lausunnot ovat tässä suhteessa kuvaavia:

Tri Hodshan Pressburgissa ilmestyvä äänenkannattaja "Slovensky Denik" kirjoittaa: "Uusi hallitus tulee työskentelemään uudella poliittisella pohjalla ja — ilman ideologisia esteitä muiden valtioiden taholta — käyttämään hyväkseen *demokraattisen ajan huonoja kokemuksia* (kurs. meidän)."

Prahassa ilmestyvä "Narodny List"-niminen lehti kirjoittaa: *"Totuuden ja realiteetin* on muodostettava tulevaisuutemme pohja, ja suhteemme Saksaan on rakennettava maantieteelliseen ja geopoliittiseen asemaamme. Paljon onnettomuutta olisi vältetty, jos olisimme ajatelleet asiallisemmin, omia olosuhteitamme silmälläpitäen, emmekä luottaneet sellaisiin valtioihin, *joiden päämääränä oli tehdä meistä hyökkäyksensä tukikohta* (kurs. meidän)." Edelleen lehti korostaa, että tshekkien valtiosta täytyy nyt tulla puhtaasti kansallinen valtio.

Puolivirallinen "Lidove Noviny"-niminen lehti kirjoittaa: "Tiedämme, että naapurivaltiomme on kehittynyt suurvallaksi, emmekä tule enää milloinkaan sallimaan, että meistä yritetään tehdä mitään poliisivaltaa, jonka tehtäväksi annetaan tuon suurvallan aisoissapitäminen! Tuleva paikkamme on siellä, missä on suurempi voima ja suurempi päättäväisyys."

Tshekkien kansa on siis vihdoinkin herännyt oivaltamaan, kuinka hengenvaarallinen sille oli kansainvälisten juonittelijain taholta annettu osa. Ja seurauksena tästä on ollut, että myöskin ne vapaamuurarit, jotka tuossa hämärässä pelissä ovat näytelleet avustajien osia, ovat nyttemmin katsoneet parhaaksi ajoissa "jänistää", jopa omasta aloitteestaan hajoittaa järjestönsäkin. Näin on tapahtunut sekä Tshekiassa että Slovakiassa. Viimemainitussa maassa oli kuitenkin hallitus jo päättänyt kieltää vapaamuurariuden.

Täten on vapaamuurarius nyt taas menettänyt yhden tärkeimmistä tyyssijoistaan maailmassa. On varmaa, että vapaamuurariuden "demokratian" kilven takana harrastettu juonittelu tulee jatkuvasti menettämään jalansijan toinen toisensa jälkeen.

Milloinka oivalletaan Suomessakin, että on jo aika kieltää nämä poliittiset salaseurat, jotka harrastavat juonittelujaan maamme rajojen sisäpuolella.

Suomen kansa, ole varuillasi!

Tätä lausetta ei voida liian usein toistaa.

Y. W. J.

Tshekkiläinen kansa herää.

Tshekkiläinen kansa alkaa oivaltaa, kuinka sitä on petetty korkean asteen vapaamuurarin, Beneshin, johdolla. Tshekkia oli muodostunut vapaamuurarillis-juutalaiseksi päämajaksi, josta käsin kansaa johdettiin harhaan niitten kansallisten kysymysten suhteen, joiden yhteydessä tämä valtio oli luotu. Kun tämä kansanpettäjä on nyt saanut kaikessa hiljaisuudessa vetäytyä pois näyttämöltä ja poistua koko maasta, aletaan vaatia sen emigranttipiirin, jolle Benesh oli avannut Tshekkian portit, jatkuvaa puhdistamista.

Kenraali GAJDA on näinä päivinä julkaissut tiedoituksen, jossa kaikkia vuoden 1914 jälkeen maahan tulleita juutalaisia kehoitetaan poistumaan maasta. Lisäksi vaatii kenraali Gajda, että kaikki juutalaiset heti poistettaisiin valtiollisista toimista, puolustuslaitoksesta ja yleisistä laitoksista, ja niinikään kulttuurielämästä, teattereista, kouluista, johtavista asemistaan sanomalehtien toimituksissa jne. Lisäksi Gajda kirjoittaa: "Koska tshekkiläinen kansa on tähän asti tullut myrkytetyksi juutalaisen vaikutusvallan taholta, on tästä lähtien ehkäistävä juutalaisten vaikutus kirjojen ja muiden julkaisujen välityksellä tshekkiläisiin olosuhteisiin." Myöskin ovat lääkärien ja asianajajien ammatit puhdistettavat juutalaisista.

Kerroimme hiljattain siitä, kuinka Amerikassa ilmestyvä juutalainen lehti oli julkaissut kirjoituksen, jonka otsikkona oli: "Tuleeko Eli Eli voittamaan Horst Wesselin?" (Eli Eli on juutalainen voiton-riemuhuuto, Horst Wessel on saksalaisten kansallissosialistien kansallislaulu.) Nyt näyttää siltä kuin Eli Eli saisi kaikkialla väistyä Horst Wesselin tieltä — KOKO MAAILMAN HYVINVOINNIN JA RAUHAN SUUREKSI ONNEKSI.

Jälleen paljastettu suuri juutalaisten salakuljetuskopla.

Kölnin kaupungin tullivirkamaiset ovat hiljattain saaneet kiinni suuren salakuljetuskoplan, johon kuului 15 henkilöä — enimmäkseen juutalaisia.

Heidän oli onnistunut salakuljettaa Hollantiin rahoja, koriseita ja muita arvoesineitä noin 20.000.000 Smk:n arvosta. Kun kopla joutui kiinni, onnistuttiin kuitenkin pelastamaan tästä noin puolet. Arvoesineet oli nähtävästi suurimmaksi osaksi viety autoissa yli rajan.

Kiitos tiedoista, Suomen Sosialidemokraatti!

Maailman lehdistössä — ja varsinkin kansanrintamalehdistössä, on ollut jonkin verran sekavia tietoja siitä, mitkä alueet ovat olleet saksalaisten ja mitkä »tshekkoslovakialaisten» asuttamia. Nyt on kuitenkin Suomen Sosialidemokraatti antanut lisää valaistusta julkaisemalla kartan, joka selvästi kuvaa Saksaan siirtyneet entiset »tshekkoslovakialaiset» alueet tärkeimpine kaupunkeineen ja paikkakuntineen. Viimemainittujen nimet ovat tämän kartan mukaan: Tetschen, Bodenbach, Aussig, Schoenau, Gablonz, Friedland, Joachimsthal, Karlsbad, Graslitz, Eger, Asch, Marienbad, Reichenstein, Rosenberg, Auspitz, Freudenthal, Altstadt, Freiwaldau, Troppau, Zwittau.

Tahtoisiko ehkä Suomen Sosialidemokraatti meille vielä lisäksi selvittää, mikä näistä nimistä on oikeastaan »tshekkoslovakialainen» nimi?

Ja ehkä Suomen Sosialidemokraatti voisi myöskin selittää meille kuinka käännetään »tshekkoslovakialaiselle» — siis ei tshekkiläiselle eikä slovakialaiselle vaan nimenomaan »tshekkoslovakialaiselle» — kielelle lause »valheita levitetään ihmisten pettämiseksi»?

Jälleen vangittu juutalainen petkuttaja.

Näinä päivinä on eräs juutalainen petkuttaja vangittu Hampurissa juuri kun hän oli aikeissa astua laivaan matkustaakseen "luvattuun maahan" — Amerikkaan. Asia koski 51-vuotiasta juutalaista, Heinrich Rath'ia, joka omisti liikkeen Berlin-Charlottenburgissa. Hänen harrastuksensa olivat pääasiassa samat kuin "meidänkin" juutalaisten: ostaa tavaroita velaksi, myydä ne ja kadota, tai tehdä vararikko ja jättää velat maksamatta. K.o. juutalainen ei vain myynyt koko velaksi "ostamaansa" varastoa, vaan myöskin kaiken "omistamansa" irtaimiston. Mutta koska Saksassa nykyään ollaan kovin varuillaan juutalaisiin nähden, ei tämä mies onnistunut yrityksessään, vaan joutui kiinni, joskin aivan viime hetkessä.

Hyvät voimat voidaan tehdä vapaiksi vain kieltämällä huonoilta voimilta vapaus. Kun puhutaan noin ylimalkaan "vapaudesta", niin halutaan vapautta vääriä tarkoitusperiä varten.

Juuri ilmestynyt kirjanen:

Uudistuneen kansakunnan voima ja mahti

ADOLF HITLERIN

Sudeettimaan Saksaan liittämisen vaatimusta koskevat puheet Nürnbergissä 12/9 ja Berlinissä 26/9 1938 sekä presidentti Rooseveltin ja Hitlerin välinen sähkösanomanvaihto

●●●

Hinta Smk. 3:—, saatavana kirjakaupoista ja Kustannus O/Y Vasaralta, P. Robertink. 10, puh. 35 874.

Tilatkaa

SINIRISTI!

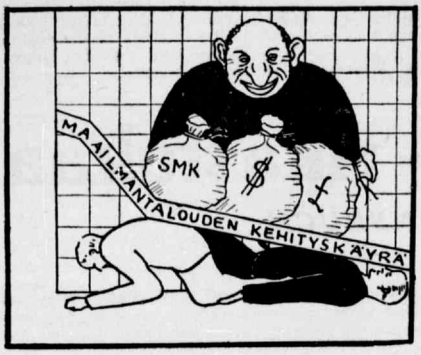

vai

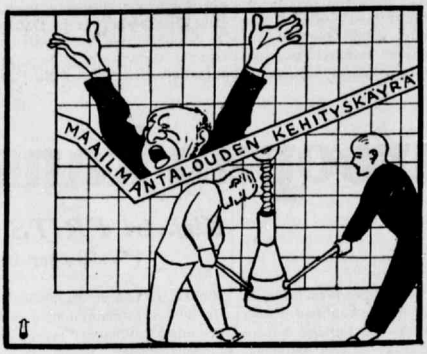

?

Onko uusi talouspula vältettävissä?

"Mein Kampf" (Taisteluni)-nimisessä kirjassaan korosti Adolf Hitler, ettei Saksan poliittisen voimattomuuden voittamiseksi tarvittaisi ensi sijassa aseita, vaan *tahdon voimaa*. Hänelle hymyiltiin. Häntä pidettiin "epäkäytännöllisenä haaveilijana". Sentähden ei häntä otettu vakavalta kannalta, ennenkuin oli — hänen vastustajansa näkökulmalta — liian myöhäistä. Viime Nürnbergin-puheessaan paljasti hän maailmalle, mitä Saksassa oli *tahdon voimalla* saatu aikaan — muun muassa ilmalaivasto, jonka pätevä asiantuntija, Charles Lindbergh, sittemmin todisti riittävän Englannin, Ranskan, Neuvostoliiton ja Tshekkoslovakian yhdistettyjen ilmalaivastojen voittamiseen. Ja nyt ei enää naureta.

Marxilaisuuden materialistinen historiankatsomus on siis täten todistettu *pelkäksi taikauskoksi*. Kun aatteellinen pohja on oikea ja terve, voidaan kaikista vaikeuksista huolimatta luoda tarpeelliset aineelliset välineet. Mutta missä aatteellinen pohja on väärä ja sairaalloinen, siellä eivät mitkään aineelliset apukeinot kykene tuomaan pelastusta.

On siis aina aloitettava oikeasta aatteesta ja tällä varmalla pohjalla ryhdyttävä aineelliseen luomiseen. Tämä pitää paikkansa myöskin *taloudellisella* alalla.

Uusi Saksa on taloudellisella alalla edistynyt ainakin yhtä paljon kuin aseellisella alalla. Varsinkin kun otamme huomioon, että Saksa on sellaisenaan köyhä maa, ja että taloudellinen hätä siellä oli vielä muutamia vuosia sitten aivan huutava, täytyy sen nykyisiä saavutuksia pitää suorastaan satumaisina. Tämä on tarkoin muistettava mahdollisia vertauksia tehtäessä. Jos rikkaimpien maiden taloudellisia mahdollisuuksia olisi ryhdytty kehittämään samanlaisella tahdon voimalla ja kaukonäköisyydellä kuin uudessa Saksassa, niin maailma olisi nyt jo aivan uskomattoman rikas.

Rikkaimpien maiden ylpeät "taloustieteilijät" ovat kuitenkin tähän asti nauraneet uuden Saksan taloudelliselle ajatustavalle yhtä paljon kuin aikoinaan naurettiin Hitlerin sanoille tahdon voimasta. Saksan uusi taloustiede näet poikkeaa huomattavasti n.s. "klassillisen taloustieteen" opeista, joiden lumoissa useimmissa muissa maissa vielä eletään. Ollaan liian "koppavia", on liian katkeraa myöntää, että koko tuon ylistetyn, vanhan oppirakennelman uskonkappaleet ja "ikuiset totuudet" huomattavalta osaltaan kuuluvat jo samaan historian romukasaan, jonne uskonpuhdistus neljäsataa vuotta sitten heitti paavinkirkon dogmit. Loukatun omahyväisyyden innostamina ovat viisaat professorimme ja suurten liikkeittemme johtajat yhä uudelleen "todistaneet", että Saksan uusi talouspolitiikka "luonnon pakosta" johtaa "romahdukseen". Ensin puhuttiin muutamista viikoista, sitten kuukausista ja nyt jo vuosista! Mutta "romahdus" ei tullut — *eikä tulekaan*. Saksan uusi talouselämä rakentuu sellaiselle *uudelle aatteelliselle pohjalle*, jota muissa maissa ei vielä ole oivalletukaan, *koska sitä ei ole haluttu oivaltaa*.

Tällainen omahyväisyys merkitsee kuitenkin ajan mittaan *taloudellista itsemurhaa*. Emme suinkaan pidä Saksan uutta *puolustusvoimaa* valitettavana — päinvastoin, se on paras turvamme meitä idästä uhkaavaa vaaraa vastaan, emmekä usko Saksan aikovan "valloittaa" maatamme aseiden voimalla. Mutta sitä pidämme kyllä suurenakin onnettomuutena, jos Suomi ei kykenisi kehittämään taloudellista voimaansa yhtä terveelle pohjalle kuin Saksa. Silloin joutuisimme ehdottomasti pian *taloudelliseen* riippuvaisuuteen — siinäkin tapauksessa, ettei Saksa sitä toivoisikaan, eikä määrätietoisesti siihen pyrkisi. Tämä riippuvaisuus syntyisi todellakin juuri "luonnon pakosta".

Sentähden *kannattaa* perehtyä Saksan uuteen taloudelliseen ajattelutapaan. Voimme siitä vain suuresti hyötyä. Se ei kuitenkaan ole vallan helppoa, sillä se merkitsee *taloudellista uskonpuhdistusta* ja "kerettiläisyyttä".

Ei ole kysymystäkään siitä, etteikö tämä uusi taloudellinen ajattelutapa vähitellen veisi voiton vanhasta koko maailmassa. Se on yhtä varma, kuin että voimavaunukuljetus on asettautunut hevosajoneuvokuljetuksen edelle. Autotkin näyttivät alussa monelle "oudoilta", jopa vastenmielisiltäkin. Mutta kehityksen kulkua ei voida vastustaa.

Maailman ja oman maammekin lehdistössä kirjoitetaan nykyään paljon uudesta "lähenevästä talouspulasta". Vanhan "klassillisen talousopin" uskonkappaleen mukaan tällaiset pulatkin syntyvät "luonnon pakosta" — väitetään jopa niitten johtuvan vallan "auringonpilkuista" — ja sentähden ei muka edes kannattaisi taistella niitä vastaan — korkeintaan voidaan niitten vaikutuksia "lieventää". Siinä mielessä meilläkin on nyt jo ryhdytty keräämään "suhdannerahastoa"! Myöntäkäämme, että tämä on jonkinlainen edistysaskel. Viime pulan alussa Helsingin Sanomat näet heti varoitti kansaamme uskomasta, että valtiovalta voisi pulan suhteen tehdä *yhtään mitään*. Mutta meillä pidetään edelleen kiinni siitä vanhasta katsantokannasta, että pulan aikana olisi ennenkaikkea huolehdittava suurten, rikkaiden toiminimien eduista. Ne ovat muka ensiksi pelastettavat, "jotta he voisivat pulan loppuvaiheissa taas ryhtyä antamaan ihmisille työtä". Käytännössä tämä on *silmänlumetta*, jonka avulla rikkaat ja mahtavat työntävät kaikki pulasta johtuvat kärsimykset köyhien kannettaviksi. Uudessa Saksassa tehtiin *aivan päinvastoin*. Huolehdittiin ensi sijassa *ostokyvyn palauttamisesta* hankkimalla työttömille työtä, ja vasta tätä tietä pääsivät sitten suurliikkeetkin osallistumaan hyvinvoinnin palaamiseen. Tämä on ensiksikin inhimillisempää ja oikeudenmukaisempaa. Köyhillä ei ole pulan aikana mitään elämisen mahdollisuuksia — sentähden niistä on *ensiksi* huolehdittava — ei armopaloilla, vaan järjestämällä heille työtä, s.o. ansiomahdollisuuksia. Mutta tämä on myöskin *käytännöllisempää*. Sillä tässä jälkimmäisessä tapauksessa köyhät korvaavat hätäavustuksiaan ainakin jonkinlaisella työllä, joskaan ei aina *heti ja välittömästi* n.s. "itsensä kannattavalla" työllä — kun taas edellisessä tapauksessa käynnissä olevia yrityksiä verotetaan nälkää kärsivien elossapitämiseksi *ilman minkäänlaista vastinetta* suoritetun työn muodossa. Saksassa tehdyt kokemukset ovatkin käytännössä täydellisesti todistaneet uuden menettelytavan olevan oikean ja vanhan olevan väärän. Ja olkoon nyt samalla suoraan sanottu, ettei mikään muu kuin suurkapitalistinen "koppavuus" ole syynä siihen, että muissa maissa vielä pidetään tuosta vanhasta, väärästä katsantokannasta kiinni. Suurliikkeiden johtajat haluavat elää siinä uskossa, että *juuri he* pitävät käsissään koko talouselämän — eivätkä vain omien liikeyrityksiensä — ohjakset, että *juuri he* "antavat ihmisille työtä". Uudessa Saksassa katsotaan valtion *yleisen* politiikan päinvastoin olevan *talouselämän yläpuolella* — mutta kun yleinen politiikka on johdettu oikein, niin siitä on — vastoin "taloustieteilijäin" odotuksia ja ennustuksia — talouselämäkin hyötynyt ja kukoistanut.

Ei ole kysymys siitä, että valtion korkeimmat virkamiehet ryhtyisivät *hoitamaan* talouselämää, yksityisyrittelijäin asemesta, niinkuin Venäjällä, eikä liioin siitä, että valtion virkamiehet ja politiikan johtajat yrittäisivät "opettaa" liikkeenharjoittajille, miten heidän tulee liikkeensä hoitaa. Valtio ainoastaan määrää, mitä yhteishyvän kannalta saa tehdä ja mitä ei saa tehdä, ja auttaa silloin kun yksityiset liikkeet eivät itse pysty ylläpitämään välttämätöntä tasapainoa. Yrityksellä, joka ei pysty tuottamaan voittoa *yhteishyvän* puitteissa toimien, ei katsota olevan oikeutta olla olemassa — aivan niinkuin yksityisellä henkilöllä ei meilläkään katsota olevan oikeutta hankkia leipäänsä, ellei hän pysty tekemään sitä *lakien* puitteissa. Ja näin onkin oikein! On vain rohkeasti uskottava siihen, että aineelliset ongelmat löytävät "luonnon pakosta" mahdollisimman hyvät ratkaisunsa *silloin, kun aatteellinen pohja on oikeudenmukainen ja terve*. Tällaiseen uskoon tosin vaaditaan rohkeutta. Ja sitä uudessa Saksassa *on*. Sentähden siinä onkin onnistuttu. Jos me yrittäisimme "kopioida" Saksan taloudellisia menetelmiä *ennenkuin* olemme luoneet itseemme tuon saman rohkean uskon ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden hengen, *niin epäonnistuisimme*. Siitä riippuu kaikki.

Mitä sitten "lähenevään pulaan" tulee, niin uusi taloudellinen ajattelutapa hylkää väitteen, että pulat muka kokonaan kehittyisivät "luonnon pakosta". Ainoastaan pulan ensimmäiset, lievät *alkusysäykset* ovat "luonnollista" laatua. Niin pian kuin nämä ensimmäiset oireet ovat havaittavissa, alkavat kaksi lisätekijää vaikuttaa: vilpillinen keinottelu ja ihmisten hermostuneisuus. Nämä kaksi tekijää *paisuttavat* nuo pulan alkuoireet tuhoisiksi suurheilahduksiksi. *Vilppi ja pelko* ovat siis ne tekijät, jotka tekevät "pulat" niin tuhoisiksi. Ja nämä kaksi tekijää *voidaan pitää aisoissa*, jos oikeat miehet ovat "remmissä". Kun vilpillinen keinottelu heti alussa tukahdutetaan, niin hermostuneisuuskaan ei pääse kehittymään kovin tuhoisaksi. Palauttakaamme muistiimme, miten oli Suomen markan laita noin kaksi vuosikymmentä sitten: Niin kauan kuin jotkut Venäjältä paenneet juutalaiset saivat vapaasti keinotella Suomen markoilla Tukholman valuuttaporssissä, niin markkamme arvo heilahteli sinne ja tänne. Mutta niin pian kuin Suomen Pankki asetti tuolle rikolliselle keinottelulle sulun lyömällä noita juutalaisia heidän omilla tempuillaan, niin Suomen markka heti vakiintui. Aivan sama pitää paikkansa "pulien" suhteen, joskin mittasuhteet ovat silloin paljon suuremmat.

"Lähenevä pula" *voidaan siis välttää*, jos on vain riittävästi *hyvää ja lujaa tahtoa ja rohkeaa uskoa*. Ja juuri siihen Saksa nyt pyr-

kii. Aivan samaan tapaan kuin Münchenissä vältettiin maailmansodan puhkeaminen, niin Saksa kääntyy nyt koko maailman ja kaikkien maiden talouselämän johtajien puoleen, ehdotuksella, että pulankin puhkeaminen ehkäistäisiin. Onko nyt olemassa talouselämän Chamberlaineja ja Daladiereja, jotka tässäkin kysymyksessä kykenevät asettautumaan juutalaisten pulanlietsojien yläpuolelle ja ottamaan kansojen elämän ohjeet omiin käsiinsä?

Kaikille niille, *jotka eivät ole liian ylpeitä tutustumaan ennakkoluulottomasti johonkin uuteen*, esitämme tässä luettavaksi "Völkischer Beobachterin" kauppapalstan toimittajan, tohtori Fritz *Nonnenbruchin*, kirjoituksen, johon sisältyy vetoomus maailmantalouden johtomiesten terveeseen järkeen ja hyvään tahtoon:

Euroopan kansat — rikastukaa!

Kirj. tri FRITS NONNENBRUCH.

("Völkischer Beobachter" 14. 10. -38.)

Ranskan pääministeri Daladier'ille lienee ollut yllätys, kun hänen korviinsa kaikuivat Münchenissä huudot "eläköön Ranska!" Neljän valtiomiehen kohtaus Münchenissä on myöskin onnellisella tavalla todistanut maailmalle, että kansallinen sosialismi ei haudo mitään hämäräperäisiä ylivaltahaaveita. Sellaisia on todellisuudessa juuri niillä piireillä, jotka yrittävät tehdä meitä tuossa suhteessa epäilyksen alaiseksi. Emme tavoittele poliittista ylivaltaa, vaan ainoastaan kansamme turvallisuutta.

Yhtä vähän kuin pyrimme poliittiseen hegemoniaan Euroopassa, yhtä vähän tahdomme taloudellisesti hyötyä toisten kansojen kustannuksella. Ensiksikään emme tarvitse sitä. Sen todistavat nelivuotissuunnitelmamme tulokset. Sen, minkä me välttämättömästi tarvitsemme, voimme hankkia omalla työllämme ja teknikkojemme nerokkuuden avulla. Toiseksi: siinäkään tapauksessa, että meille tarjoutuisi tilaisuus taloudellisesti hyötyä jonkun toisen kansan kustannuksella, emme tulisi käyttämään tätä tilaisuutta hyväksemme. Tämä olisi näet ristiriidassa meidän pyrkimyksiemme kanssa yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden (eli "sosialismin") toteuttamiseksi. Ei ole nimittäin mahdollista ryhtyä jonkun toisen kansan taloudelliseen sortamiseen ilman että omassa maassa muodostuisi ryhmä, joka alkaisi sortaa myöskin omaa kansaa. Niin pian kuin poiketaan oikeudenmukaisuuden tieltä, ei voida ylläpitää mitään selvää rajaa. Koska emme omassa maassamme halua sietää mitään epäoikeudenmukaisuutta, emme salli sen pääsevän millään alalla alkuun, ja sentähden emme myöskään ajattele toisten kansojen taloudellista sortamista.

Sitä vastoin haluamme järkiperäistä taloutta. Tahdomme, että työmme olisi mahdollisimman tehokasta. Ja koska työmme tulokset ovat myöskin riippuvaisia taloudellisesta vuorovaikutuksesta muiden Euroopan kansojen kanssa, niin meille on hyvinkin tärkeätä, että kaikkien Euroopan kansojen talouselämä perustuu järkiperäiseen pohjaan.

Näin ei suinkaan tällä hetkellä ole asian laita. Varsinkin Ranska, jonka rikkauksista on ollut tapana puhua sananiaskuissa, on köyhtynyt ja kamppailee jatkuvissa rahataloudellisissa vaikeuksissa. Saksan ja Ranskan välisen kauppavaihdon runsaammaksi kehittäminen olisi huomattava ja tärkeä edistysaskel kaikkien Euroopan maiden taloudellisen tervehtymisen tiellä. Neuvostovenäjällä yksin voi olla jotakin tätä vastaan, koska se yleensä vastustaa kaikkea, mikä on järkiperäistä. Hetki jolloin Ranskan kansantalous aikaa taas kukoistaa, merkitsee nimittäin marxilaisuuden loppua. Sitä vastoin ei ole ymmärrettävissä, mitä miliään muulla kolmannella kansalla voisi olla sitä vastaan, että kaksi kansaa vilkkaan keskenäisen tavarain- ja palveluksienvaihdon avulla lisäävät hyvinvointiaan. Sillä koska nämä kaksi kansaa ovat myöskin tuon k.o kolmannen kansan kauppatovereita, niin tälle viimemainitullekin avautuvat entistä suuremmat tavarainvaihtomahdollisuudet. Emme näet pyri monopolisoimaan vain omaksi hyväksemme sellaisen kansan ostovoimaa, joka käy meidän kanssamme kauppaa. Emme pyri sopimusten avulla sulkemaan toisia kansoja pois k.o. markkinoilta. Koko "enimmän suosittuihin", "kiintöihin" y.m.s. perustuvan järjestelmää pidämme vain hätäapukeinona, joka kylläkin nykyisten olosuhteitten vallitessa tekee jonkinlaisen taloudellisen kanssakäymisen yleensä mahdollisiksi, mutta joka ei suinkaan tarjoa riittävää tilaa todellisesti suurpiirteisten taloudellisten suhteitten kehittämiselle.

Eri valtioiden välinen kauppavaihto — nykyisessä muodossaan — on kehitetty edellisen vuosisadan kuluessa ja pohjautuu edellisen vuosisadan henkeen. Koko tämä vanha maailmantalous on romahtanut siitä syystä, että se on ajan mittaan rappeutunut organisoiduksi riistoksi. Eri maiden sisäinen talousrakennelma, joka on sallinut työttömyyden ilmestymisen ja sietänyt sen, on saanut peilikuvan valtioiden välisten kauppasuhteitten muodossa. Molemmat juurtuvat samaan ajattelutapaan, ja tämä ajattelutapa on luonteeltaan sama ajattelutapa, joka piti "etuna" vieraiden heimojen asuttamien maa-alueiden liittämistä oman maan alueisiin.

Maan sisäpuolella joutuivat työttömät riiston kohteeksi — ei sentähden, että marxilaisten "lisäarvö"-teoria olisi muka ollut oikea, vaan siitä syystä, ettei kansantalous tuottanut niin paljon kuin olisi ollut mahdollista. Pelättiin "liikatuotantoa". Ja juuri tämä sama liikatuotannonpelko on myöskin ollut kauppapolitiikkaa määräämässä: pelätään kauppatoveri-maan tavaransijoituksia omassa maassa, mutta oma "liikatuotanto" haluttiin kyllä sijoittaa tuohon toiseen maahan. Näin olleen kauppasopimukset syntyivät kahden pelon sekasikiöinä: toiselta puolen oman "liikatuotannonpelon" ja toiselta puolen toisen maan "liikatuotannonpelon" tuotteena. Omaa "liikatuotantoa" yritettiin tyrkyttää toisen markkinoille, mutta vastustettiin sen pyrkimyksiä menetellä samoin. On päivänselvää, ettei mitään järkevää voitu tätä tietä saada aikaan*). Itsekunkin maan kansantalous sulkeutui itseensä, puolustukseksi kaikkien maiden pyrkimyksiä vastaan tyrkyttää sille "liikatuotantoansa". Jokainen maa joutui näin ollen yksin puolustautumaan kaikkia muita vastaan.

Järkiperäiset kauppasuhteet eivät ole tälle pohjalle muodostettavissa. Mutta on välttämättömästi päästävä järkiperäisiin kauppasuhteisiin. Tavarainvaihdossaan kansat kohtaavat toinen toisensa. Kuinka he voisivat poliittisesti elää keskinäisessä rauhassa, elleivät he taloudellisella alalla palvele ja tue toinen toisiaan? Rauhan pitää olla myönteisen, positiivisen; sen tulee olla jatkuvan, hedelmällisen yhteistyön pohjana. Rauhasta on hyödyttävä.

Järkiperäiset kauppasuhteet käyvät mahdollisiksi sinä hetkenä, jolloin ylituotannonpelko on voitettu. Tuo pelko on meidän aikakautemme kaikkein vahingollisin taikausko. Tavarain "ylituotantoa" on vain siellä, missä vallitsee taloudellisella alalla käytännöllisten aatteiden "alituotanto". Jos näyttää siltä kuin olisi olemassa tavaroiden liikatuotantoa, niin tämä ei todellisuudessa merkitse muuta, kuin että siedetään sellaista talouselämän johtoa, joka ei ole tehtävänsä tasoila. Tavaroilla luodaan hyvinvointi, jota kansa haluaa. Ei ole olemassa sellaista kansaa, joka ei haluaisi lisätä hyvinvointiaan. Talouspolitiikan taito onkin n.s. "liikatuotannon" muuttamisessa kansalliseksi hyvinvoinniksi — s.o. tien avaamisessa kuluttajille niitä tavaroita varten, jotka tehtaista ilmestyvät markkinoille.

Juuri näin teemme Saksassa, ja siinä piileekin talouspolitiittisten tuloistemme syy. Koska emme peikää "liikatuotantoa", olemme tuottaneet täysin voimin. Olemme tehneet kansallemme mahdolliseksi kuluttaa enemmän tavaroita antamalla kansalaisten ansaita — ja he ovat ansainneet tuottamalla. Niin on katkennut ympyrä saatu taas sulkeutumaan! Ja sen jälkeen kun se on sulkeutunut, olemme havainneet hyvin huomiota ansaitsevan tosiseikan.

Kansa on tehnyt työtä kaikin voimin; ja on käynyt niin somasti, ettei meillä ole minkäänlaista "liikatuotantoa" havaittavissa, vaan että sellainen tavaran paljous, jota ennen olisi pidety muka "liikatuotantona", nyt ei edes riitä meille. "Liikatuotannon" asemesta meillä on nyt temmin — yhä kasvavaan kysyntäämme verrattuna — alituotanto.

Toivomuksemme olisi, että eurooppalaisten ulkomaiden vastuunalaiset miehet ryhtyisivät seikkaperäisemmin tutkimaan näitä asioita. Varsinkin Ranskalle — jonka velkataakka on suurempi kuin Saksan, eritoten maan nykyiseen tuotantoon verrattuna — tulisi tuotantolisäyksen rahoittaminen varmasti muodostumaan halvemmaksi kuin jatkuva lisälainojen hankkiminen, tuotannon jäädessä ennalleen tai jopa vähentyessäkin.

Sen, mitä emme itse tuota, haluamme ostaa ulkomailta. Tästä voidaan tehdä seuraavä johtopäätös: Niin kauan kuin pelätään "liikatuotantoa", supistuu valtioiden välinen tavarainvaihto yhä. Mutta vasta vapauduttuaan "liikatuotannonpelosta" oivalletaan, kuinka vähän kysyntään verrattuna itse asiassa tuotetaan ja kuinka paljon ulkomaalaisia tuotteita tahdottaisiin tuoda maahan.

Koko kauppapolitiikka saa tällä tavalla uuden pohjan. Vanha kauppapolitiikka salli jotakin tuotavan maahan etupäässä siitä syystä, että se toivoi täten saavansa myös vastaavasti viedä jotakin maasta. Suoraan ja selvästi puhuen tahdottiin hyötyä vastapuolen kustannuksella. Kauppasopimusta pidettiin "onnistuneena", jos se avasi itsellemme suuremmat vientimahdollisuudet kuin mitä se myönsi vastapuolelle tuontimahdollisuuksia omaan maahamme. Koska tällöin kumpikin asiapuoli pyrki hyötymään toisen asiapuolen kustannuksella, olivat molemmat niin ahneita ja pikkumaisia kuin mahdollista. Aivan toista laatua on kauppapolitiikka, joka perustuu todelliseen haluun ostaa toisen maan tuotteita.

Tällaiseen kauppapolitiikkaan päästemme silloin, kun kaikki tuotannolliset voimat ovat kehitetyt huippuunsa, kun oikeus työnsaantiin on toteutettu. (S.o.: sellainen kauppapolitiikka on mahdollinen vain kahden sellaisen maan välillä, jotka molemmat ovat asettuneet tälle uudelle kannalle. Suoment. huom.) Toivomme, että tuo oikeus toteutuisi kaikissa Euroopan maissa, ja tätä toivomme sentähden, että tahdomme käydä kauppaa. Mutta sitähän jokainen kansa Euroopassa myöskin tahtoo! Miksi siis emme kävisi kauppaa? Aita, joka on ulkomaankauppamme tiellä, on toisten köyhyys. Ja tämä on vuorostaan niiden "liikatuotannonpelon" seuraksena, joka johtaa työttömyyteen (ja siis ostokyvyn supistumiseen — suoment. huom.). Sama aita on myöskin kaikkien muiden Euroopan kansojen ulkomaankaupan kehityksen esteenä. Onhan itse asiassa selvää, ettei köyhällä voi olla riittävästi tavaroita vaihtoa varten. Vain rikkaat kansat voivat keskenään vaihtaa rikkauksiaan.

Palvelemme itseämme palvelemalla rauhaa Euroopassa. Ja kuinka rehellinen rauhantahtomme on, sen todistaa kaikille Euroopan kansoille osoitettu julistuksemme: Vapautukaa "liikatuotannonpelosta"! Toteuttakaa oikeus työnsaantiin! Tuottakaa niin paljon kuin suinkin voitte ja rikastukaa niin paljon kuin voitte tämän lisätuotannon avulla! Silloin emme enää kadehdi toisiamme raaka-aineiden vuoksi, vaan silloin tahdomme kaikki vaihtaa keskenämme aherueutemme hedelmät. Sillä juuri suoritetun työn tuotteista kärsii jokainen kansa puutetta silloin kun se on voittanut työttömyyden. Siis: "Liikatuotannonpelon" tilalle astuu yhä kasvava tavaroiden kysyntä; työttömyyden tilalle astuu tuotteiden puute kasvavan kysynnän suhteen; sosialisen jännitystilan tilalle astuu kaikkien kansankerrosten korkeampi elintaso, lisätyn tuotannon tuloksena; bolshevistisen juonittelun tilalle astuu hyödyllinen ja hedelmällinen yhteistyö — ja yksipuolisen supistuvan ulkomaankaupan tilalle astuu jatkuvasti lisääntyvä tavarain- ja palveluksienvaihdon virta, maasta maahan ja kansasta kansaan.

Luopukaamme tahdosta tehdä toisiamme köyhemmiksi ja ryhtykäämme vihdoinkin rikastuttamaan toinen toisiamme

*) Jo ennen maailmansotaa kirjoitti sveitsiläinen Sylvio Gesell sattuvasti ja leikillisesti: "On aika ajoittain, että kukaan voi jotakin myydä, ellei sitä joku toinen osta."

MIELIPIDETEOLLISUUS.

Ehdotus Suomen työläisille.

Oletko, lukija, kuullut kerrottavan petturisia, jolla on tapana soittaa uhrilleen ja sanoa:

»Minulla on aikomus tulla pettämään teitä. Sopisikohan teille ylihuomenna kello kymmenen aamupäivällä?»

Tietenkään ei sellaista petturia ole olemassa. Petturi lähestyy uhriansa aina muka ystävänä ja auttajana. Täten hän saavuttaa uhrinsa luottamuksen, jota hän sitten käyttää väärin omaksi edukseen ja uhrin vahingoksi.

On yleensä hyvin helppo pettää ihmisiä. Riittää, kun lupaa toteuttaa heidän sellaiset toivomuksensa, joita ei todellisuudessa voida, eikä aiotakaan toteuttaa. Ihmiset menevät silloin suurin laumoin ansaan. Sen näyttää toteen sekä historia että elävä elämä.

Eikä siihen tarvita edes kovin suurta oveluutta, vaan ainoastaan riittävän tylsä omatunto, niin että k e h t a a käyttää valheen likaista asetta.

Sosialidemokratian johto alkaa kaikissa maissa yhä enemmän paljastua juuri sellaiseksi sudeksi lammasten vaatteissa. Kun teknillinen kehitys ensin synnytti työväenluokan ja sitten asetti tämän kansanluokan lapsipuolen asemaan yhteiskunnassa, niin on selvä, että työläisissä heräsi harras toivo tuon vaikean ja epäoikeudenmukaisen asemansa parantamisesta. Tämän johdosta syntyi niinsanottu työväenliike. Tässä alkuperäisessä mielessä se oli tietysti ehdottomasti oikeutettu. Työväen suurelle massalle hienee kuitenkin tuntematon seikka, että työväenliike alkujaan syntyi ja kehittyi k a n s a l l i s e l l e pohjalle.

Ne yhteiskunnalliset piirit, joiden edut olivat työväen etujen kanssa ristiriidassa, ryhtyivät silloin heti vastatoimenpiteisiin. Raakaa väkivaltaa ei kuitenkaan uskallettu avoimesti käyttää, sillä kansanvaltainen henki oli jo silloin melko pitkälle kehittynyt. Sentähden turvauduttiin p e t o k s e e n. Alettiin kilvan luvata työväelle heidän toivomuksiensa toteuttamista k ä y t ä n n ö s s ä m a h d o t o n t a o i k o t i e t ä. Tällä tavalla epärehelliset poliittiset onnenonkijat ryhtyivät käyttämään työväen keskuudessa vallitsevaa, sellaisenaan oikeutettua tyytymättömyyttä ponnistuslautana yhteiskunnallisten johtaja-asemien i t s e l l e e n saavuttamiseksi. Ennen muita käyttivät j u u t a l a i s e t tätä menettelyä hyväkseen. Juutalais-vapaamuurarilliset piirit antoivat M o r d e c h a i -nimiselle juutalaiselle toimeksi johtaa työväenliike harhaan muun muassa ohjaamalla sitä alkuperäiseltä kansalliselta pohjaltaan juutalaisille edullisempiin uomiin. Mordechai otti itselleen kirjailijanimen Karl Marx ja suoritti hänelle uskotun petollisen tehtävän suurella menestyksellä. Työväki meni sokeasti ansaan. Se ei edes huomannut, että juuri kansainvälisen toiminnan alalla kaikki edut ovat pakostakin sen asiapuolen puolella, jolla on enemmän rahaa ja joka sentähden voi käyttää n o p e a m m i n hyväkseen eri maiden välisiä yhteistoimintavälineitä (kuten posti, lennätin, radio, junat, laivat j.n.e.). Eikä se myöskään huomannut, että kansainväliset harrastukset eroittivat työväenluokan yhteiskunnan maataviljelevän väestön vähäosaisista aineksista, joiden ajatteluta pa ei muutu kansainväliseksi, koska köyhäkin maanviljelijä aina rakastaa maakamaraansa. Täten vähäosaiset itsekunkin maan sisäpuolella saatiin jaetuksi kahteen vastakkaiseen leiriin. Ulkomaisista työläisistä taas ei voinutkaan olla suurta apua, koska lakeja säädettäessä ei missään maassa oteta huomioon ulkomaalaisten ääniä, vaan ainoastaan oman maan kansalaisten äänet. Lisäksi nuo poliittiset onnenonkijat taitavasti vetoavat alhaisiin vaistoihin, kuten esimerkiksi kostonhaluun, turhamaisuuteen j.n.e., joita tietysti työläisissä on yhtä hyvin kuin kaikissa muissakin.

»Mein Kampf» (= Taisteluni) nimisessä teoksessaan kertoo Adolf Hitler, että hänen aikomuksensa alussa oli liittyä sosialidemokratiaan ja sen riveissä taistella yhteiskunnan vähäosaisten aseman parantamisen puolesta. Mutta havaittuaan kuinka sosialidemokratiaa oli kehitetty juuri täällä selostetulle, p e t o l l i s e l l e pohjalle, ja kuinka suuressa määrässä se oli väärennetty juutalaisten etuilupyrkimysten salaiseksi välikappaleeksi, teki hän tästä johtopäätöksen, että tarvitaan u u s i suunta, joka olisi, kuten hän sanoo: »yhtä häikäilemätön kuin sosialidemokratia, mutta r e h e l l i s e m p i». Näin syntyi Hitlerin suunta — t y ö v ä e n l u o k a n e l i n e t u j e n p a r a n t a m i n e n alkusyäyksenään.

Nyt on ilman muuta selvää, etteivät juutalaiset ja heidän sosialidemokraattiset kätyrinsä halunneet vapaaehtoisesti luopua saavutetusta valta-asemastaan ja ryhtyä taistelemaan r e h e l l i s e s t i työläisten puolesta, koska tämä ei alussakaan ollut heidän aikomuksensa. Heidän koko henkensä on juutalais-liberalistinen, mikä nimenomaan merkitsee u s k o a, e t t e i k a n n a t a taistella toisten ihmisten, vaan ainoastaan omien henkilökohtaisten etujen puolesta. Sentähden onkin nyt syntynyt ankara taistelu kaikissa maissa Hitlerin ja juutalais-vapaamuurarillis-sosialidemokraattisen suunnan välillä. Ja viimemainitun pääasiallinen ase on edelleenkin v a l h e.

Tämän huomaa selvästi esimerkiksi »Suomen Sosialidemokraattia» luettaessa. Siinä oli mm. hiljattain (28. 10. —38) pääkirjoitus, jonka komeana otsikkona oli »Totuus voittaa». Nämä sanat olivat lehden mukaan Tshekkoslovakian entisten presidenttien — Masarykin ja Beneshin — tunnussanat. Ja lehti lausuu toivomuksenaan, että nuo tunnussanat vielä »toteutuisivat».

Kuten tämän numeromme pääkirjoituksesta käy selville, olivat nuo sanat itse asiassa sen vapaamuurariloosin »tunnussanat», johon kansansa pettäjä Benesh kuului, ja joka siis oli olevinaan muka jonkinlaisena »Totuuden torvena». Ja kuten tässä numerossamme olevasta uutisesta käy selville, oli tuo »totuus» sellaista laatua, ettei se siedä päivänvaloa, koska se on nyttemmin kiireellisesti salakuljetettu turvalliseen kätköön — Ruotsiin.

Täytyy myöntää, että suomalaisen työväen asema on nyt juuri eräässä mielessä sangen vaikea. Omat johtomiehet pettävät, he ovat onnenonkijoita ja salaperäisten juutalais-vapaamuurarillisten juonten kätyreitä, — usein kylläkin sitä itse tietämättä. Toisaalta eivät suomalaiset työläiset juuri uskalla sanoutua heistä irti, koska he pelkäävät siiloin jäävänsä kokonaan asiansa ajajia ja taistelujärjestöä vaille, eivätkä uskalla sen paremmin luottaa joihinkaan uusiin johtomiehiin. Tämä on todellakin surullinen tilanne, joka ajan mittaan käy aivan kestämättömäksi. Jotakin on tehtävä. Emme voi tietenkään vaatia, että he uskoisivat sokeasti meihinkään, joita he luultavasti pitävät vaikkapa »saksalaisten kätyreinä». Ehdotamme sentähden, että he i t s e ottaisivat hieman asioista selkoa. Lähettäköötpä esimerkiksi vaikka parikymmentä ehdottomasti luotettavaa ja rehellistä t a v a l l i s t a t y ö l ä i s t ä (ei siis mitään puolueensa johtomiesten kätyreitä, vaan itsenäisesti ajattelevia miehiä ja naisia) täysin vapaalle tutkimusmatkalle uuteen Saksaan, jossa ottakoot yhteyden sikäläiseen »Työrintama»-nimiseen järjestöön. Käyköötpä sitäpaitsi tehtaissa ja työläisten kodeissa tutustumassa olosuhteisiin. Ja palatkoot sitten Suomeen v e r t a i l e m a a n h a v a i n t o j a a n S u o m e n S o s i a l i d e m o k r a a t i n k i r j o i t u k s i i n j a u u t i s i i n. Käyköötpä kuuluisissa keskitysleireissäkin — mutta myös v a p a a e h t o i s i s s a työleireissä — nähdäkseen minkälainen on näiden kahden laitoksen välinen ero.

Uskallamme kuitenkin väittää, että maamme sosialidemokraattisilla johtomiehillä on s i k s i h u o n o o m a t u n t o, että he tulevat kaikin voimin vastustamaan tämän ehdotuksemme toteuttamista. Siitä vaikka he kylläkin kirjoittavat komeita sanoja »totuuden voitosta», niin h e e i v ä t h a l u a, e t t ä t y ö l ä i s e t s a i s i v a t i t s e t u t u s t u a t o t u u t e e n.

Svento "etiketin" opettajana!

Suomen Sosialidemokraatissa 20. 10. "valaisee" Reinhold Svento Yhdysvaltojen asennetta Münchenin ratkaisuun otsikolla "Onko presidentti Roosevelt tullut sivuutetuksi?" Sventon mielestä olisi ratkaisu pitänyt lykätä siksi, kunnes presidentti Roosevelt olisi suvainnut kutsua kokoon "useiden maiden" maailmankonferenssin johonkin "puolueettomaan" maahan ja ehkä lähtenyt sinne itse hoitamaan puheenjohtajan nuijaa — Mussoliinin asemesta. Kun ei tätä Sventolle nähtävästi joltakin taholta saneltua suuntaa seurattu, saavat nyt toisenlaisen menettelyn "rohkeat harrastajat" syyttää itseään, jos Amerikan mahtavat juutalaiset rahavaltiaat rangaistukseksi "noituvat" Euroopan kansojen niskoille uuden talouspulan. Näin uhkaa Svento — hieman rivien välistä luettuna.

Tähän huomautamme:

Yhdysvallat ovat aina asettautuneet sille kannalle, etteivät Euroopan kansojen väliset ristiriidat kuulu heille, ja ettei Euroopan valtioilla ole Amerikan asioiden suhteen mitään sananvaltaa. Presidentti Rooseveltin sähkösanoma ei siis voinut merkitä mitään muuta kuin ystävällistä kehoitusta Euroopan valtiomiehille inhimillisyyden nimessä ponnistaa kaikki voimat rauhan pelastamiseksi. Kehoitusta seurattiin ja rauha pelastettiin! Mistä on nyt siis vielä kysymys?

Mainittakoon, että samanaikaisesti näitten suurien kysymyksien kanssa pohditaan Yhdysvalloissa vielä toistakin niinikään sikäläisen "demokratian" arvovaltaa koskevaa kysymystä. Nimittäin sitä, pitäisikö presidentinrouva Rooseveltin niiata Englannin kuningattarelle vai eikö, kun viimemainittu saapuu Yhdysvaltoihin vierailulle.

Yhdysvallat — jossa työläinen heitetään tiettävästi yhden minuutin irtisanomisajalla kadulle näkemään nälkää, niin pian kuin häntä ei enää voida käyttää hyväksi osingontuottajana juutalaisille raharuhtinaille — kaikkein vähimmin pystyvät ottamaan koulumestarin asennetta Saksaan nähden, jossa työnsaanti on jokaiselle kunnon kansalaiselle lain muodossa taattu.

On vähintäin naurettavaa, kun *"demokratian"* opetusta toisille tarjoaa sellainen maa, jossa on Morganin kaltainen *diktaattori*, joka pystyy aikaansaattamaan ja rahoit-

tamaan suurvaltojen välisiä sotia — *niinkuin hän on tehnytkin.*

On päivänselvää, miltä kohdalta kenkä puristaa: Juutalaiset huomaavat kansainvälisen johtoasemansa Euroopassa kallistuvan loppuaan kohden — niin rahavallan kuin marxilaisuudenkin alalla. Kun ei onnistuttu lietsomaan Espanjan enempää kuin Tshekkoslovakiankaan ongelmien yhteydessä uutta maailmansotaa uuden saksalaisen ja italialaisen *todellisen kansanvallan* hävittämiseksi, niin nyt yritetään saada jotakin aikaan Yhdysvaltojen välityksellä.

Lisäksi työttömyys käy Yhdysvalloissa yhä uhkaavammaksi, sitä ei ole voitu siellä voittaa samalla tavalla kuin Saksassa, koska Yhdysvalloissa ei uskalleta yhtä tarmokkaasti kuin Saksassa käydä kovin kourin oikeisiin emä-ryöstökapitalisteihin — s.o. juutalaisiin pörssiherroihin — käsiksi. Sentähden pitäisi nyt saada varustusteollisuus käyntiin (jotta Mr. B. Baruch ystävineen samalla vielä entistä enemmän rikastuisi). Mutta koska mikään valtio ei uhkaa Yhdysvaltojen vapautta ja olemassaoloa, oli keksittävä jokin *tekosyy* varustuksien lisäämiseksi — oikean syyn ollessa juutalaisten halun luoda itselleen taistelukoneisto valta-asemansa tukemiseksi.

Reinhold Svento on siksi vanha ja kokenut poliitikko, että hän ai van epäilemättä on kaiketa tästä selvästi tietoinen. Ja jos hän tah too olla rehellinen, niin hänen täy tyy myöntää tämä julkisesti. Mutta sellaista rehellisyyttä ei tietenkään voida odottaa keneltäkään juuta laisten rengiltä, ei, vaikka hän ul konaisesti ja muodollisesti esiin tyykin muka "työtätekevien esi taistelijana"!

PRESIDENTTI ROOSEVELTIN "rauhanvetoomus" Adolf HITLERILLE

ja HITLERIN vastaus siihen.

Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain presidentti Roosevelt lähetti syyskuun 26 päivänä Saksan johtajalle ja valtakunnankanslerille Adolf Hitlerille seuraavansisältöisen sähkösanoman rauhansäilyttämisen puolesta. Samansisältöisen sähkösanoman hän lähetti samaan aikaan Euroopan valtioiden muillekin johtaville valtiomiehille.

"Rauhanrakennelma Euroopan mantereella — jollei muuallakin maailmassa — on välittömässä vaarassa.

Rauhan rikkoutumisen seuraukset olisivat laskemattomat. Vihollisuuksien puhjetessa menetettäisiin ehdottoman varmasti jokaisen sotaan osallistuvan maan miljoonien miesten, naisten ja lasten elämä sanomattomien kauhujen vallitessa.

Kaikkien osallistuvien maiden talousjärjestelmä joutuisi varmasti epäjärjestykseen, yhteiskunnallinen rakennustyö joutuisi täydellisen hävityksen vaaralle alttiiksi. Yhdysvalloilla ei ole mitään poliittisia sekaannuksia. Ne eivät ole vihamielisiä sivistyneen maailman oleellisia osia kohtaan. Amerikan kansan suurimpana toiveena on saada elää rauhassa. Yleisen sodan tapauksessa se on kuitenkin tietoinen siitä tosiasiasta, ettei mikään kansakunta voi välttyä sellaisen maailmanonnettomuuden seurauksilta.

Yhdysvaltain perinnäisenä politiikkana on aina ollut kansainvälisten riitaisuuksien selvittämisen edistäminen rauhallisin keinoin.

Minun vakaumukseni on, että kaikki kansat, jotka nyt ovat uhkaavan sodan vaaran partaalla, rukoilevat, että rauha tehtäisiin mieluummin ennen sotaa kuin sen jälkeen. Kaikkien kansojen on muistettava, että maailman kaikki kulttuurikansat ovat vapaaehtoisesti hyväksyneet Briand—Kellogin sopimuksen juhlalliset velvoitukset vuodelta 1928, jotka tarkoittavat, että riitaisuudet on ratkaistava ainoastaan rauhallisin keinoin. Sitäpaitsi useimmat kansakunnat ovat osallisina muissa sitovissa sopimuksissa, jotka asettavat heille rauhan säilyttämisen velvollisuuden.

Edelleen on nyttemmin kaikkien maiden käytettävänä esilletulevien vaikeuksien ratkaisemiseksi ne tasoitus- ja sovintosopimukset, joiden allekirjoittajia ne ovat. Millaisia sitten vaikeudet kysymyksessä olevissa riitaisuuksissa lienevätkin ja miten vaikeita ja kiireellisiä ne voinevatkin olla, niitä ei voida väkivaltaa käyttämällä ratkaista sen paremmin kuin käyttämällä järkeä. Nykyisessä pulmassa on Amerikan kansa ja sen hallitus rehellisesti toivonut, että neuvottelut riitaisuuksien selvittämiseksi voitaisiin saattaa onnelliseen päätökseen.

Niin kauan kuin nämä neuvottelut vielä kestävät, niin kauan on myös olemassa toivomus, että järki ja oikeudenmukaisuuden henki pääsisivät voitolle ja että maailma tällä tavalla välttyisi sodan mielettömyydeltä.

130 miljoonan amerikkalaisen nimessä ja ihmiskunnan tähden vetoan Teihin, ettette katkaisisi niitä neuvotteluja, joiden tarkoituksena on saada riitakysymykseen rauhallinen, oikeudenmukainen, suunnitelmallinen ratkaisu. Tärkeänä seikkana toistan, että niin kauan kuin neuvotteluja jatketaan, riitaisuuksissa voidaan päästä sovintoon. Mutta jos ne kerran ovat katkenneet, järki on tuomittu ja väkivalta pääsee voitolle. Ja väkivalta ei tuo mitään ratkaisua ihmiskunnan parhaaksi tulevaisuudessa."

Hitlerin vastaussähkösanoma Rooseveltille.

Johtaja ja valtakunnankansleri Adolf Hitler lähetti Berlinistä syyskuun 27 päivänä presidentti Roosevoltille seuraavansisältöisen vastaussähkösanoman.

"Teidän ylhäisyytenne on minulle syyskuun 26 päivänä saapuneessa sähkösanomassa Amerikan kansan nimessä lähettänyt vetoomuksen, ettei rauhansäilyttämistarkoituksessa Euroopassa syntynyttä riitakysymystä koskevia neuvotteluja katkaistaisi, vaan pyrittäisiin tämän kysymyksen rauhalliseen, rehelliseen ja rakentavaan järjestelyyn. Olkaa vakuutettu siitä, että minä tiedän antaa täyden arvon sille ylevämieliselle tarkoitukselle, mikä käy esille Teidän esityksistänne, ja että minä joka suhteessa yhdyn Teidän käsitykseenne eurooppalaisen sodan arvaamattomista seurauksista.

Mutta juuri sen vuoksi minä voin ja minun täytyy torjua Saksan kansan ja sen johdon kaikki vastuullisuus, jos ehkä vastainen kehitys kaikista minun tähänastisista ponnistuksistani huolimatta tulisi todellakin johtamaan vihollisuuksien puhkeamiseen.

Saadakseen pohdinnan alaisesta sudeettisaksalaisia koskevasta kysymyksestä oikeudenmukaisen käsityksen, on välttämätöntä luoda silmäys niihin tapahtumiin, jotka alun perin ovat tämän kysymyksen ja sen tuottamien vaarojen syntymiseen syynä. Saksan kansa on 1918 laskenut aseensa lujasti luottaen siihen, että rauhan solmiaminen sen silloisten vastustajien kanssa tapahtuisi niitä periaatteita ja ihanteita noudattaen, joita presidentti Wilson oli juhlallisesti julistanut ja jotka kaikki sotaakäyvät vallat olivat yhtä juhlallisesti kuin velvoittavastikin hyväksyneet.

Ei koskaan historiassa ole jonkin kansan luottamusta häpeällisemmin petetty kuin mitä silloin tapahtui. Voitetuille kansakunnille Pariisin esikaupunkisopimuksissa pakotetuista rauhanehdoista ei ole annetuista lupauksista huolimatta mitään täytetty. Ne ovat päinvastoin Eurooppaan luoneet poliittisen hallitusjärjestelmän, joka teki voitetut kansakunnat oikeudettomaksi maailmanhylkyläiseksi ja jonka jokaisen järkevän ihmisen täytyi jo edeltäpäin tietää kestämättömäksi.

Eräs niistä kohdista, joissa vuoden 1919 pakkosopimuksen luonne selvimmin ilmeni, oli Tshekkoslovakian valtion perustaminen ja sen historiaan ja kansallisuuteen huomiota kiinnittämättä tapahtunut rajojen määrääminen. Siihen liitettiin myöskin Sudeettimaa, vaikka tämä alue oli aina ollut saksalainen ja vaikka sen asukkaat Habsburgien monarkkian tuhoamisen jälkeen olivat yksimielisesti ilmaisseet tahtonsa liittyä Saksan valtakuntaan.

Niin se itsemääräämisoikeus, jota presidentti Wilson oli julistanut kansojen elämän tärkeimpänä perustuksena, sudeettisaksalaisilta yksinkertaisesti evättiin.

Mutta ei vielä siinä kylliksi. Tshekkoslovakian valtiolle asetettiin vuoden 1919 sopimuksissa määrättyjä ja sanamuodon mukaan laajakantoisia velvollisuuksia nimenomaan saksalaista kansanosaa kohtaan. Mutta näitäkään velvollisuuksia ei ole alusta alkaenkaan pidetty. Kansainliitto on sille jätetyssä tehtävässä, näiden velvollisuuksien toteuttamisen valvomisessa, täydellisesti pettänyt. Siitä lähtien on Sudeettimaa ollut mitä raskaimmassa taistelussa saksalaisuutensa säilyttämisen puolesta.

Oli luonnollista ja välttämätöntä kehitystä, että Saksan valtakunnan jälleenvoimistumisen ja Itävallan siihen jälleenliittämisen jälkeen sudeettisaksalaisten kiihkeä halu sivistyksensä säilyttämiseksi ja lähempien suhteiden luomiseksi Saksaan kasvoi. Sudeettisaksalaisen puolueen ja sen johtajan tasapuolisesta suhtautumisesta huolimatta tulivat vastakkaisuudet tshekkiläisten kanssa yhä suuremmiksi.

Päivä päivältä osoittautui yhä selvemmin, ettei Prahan hallitus ollenkaan tahtonut ottaa huomioon edes sudeettisaksalaisten alkeellisimpia oikeuksia.

Päinvastoin se koetti yhä väkivaltaisemmin toimenpitein toteuttaa Sudeettimaan tshekkiläistämistä. Ei voitu välttää, että tällainen menettely johti yhä suurempiin ja vakavampiin kärjistymisiin.

Saksan hallitus ei ole aluksi millään tavalla puuttunut tähän asiain kehitykseen, ja se on vielä silloinkin pitänyt voimassa rauhallisen pidättyväisyytensä, kun Tshekkoslovakian hallitus tämän vuoden toukokuussa Saksan joukkojenkokoamisen täysin ilmasta otetulla tekosyyllä ryhtyi panemaan armeijaansa liikekannalle. Mutta Saksan silloinen sotilaallisista vastatoimenpiteistä luopuminen aiheutti ainoastaan sen, että Prahan hallituksen valtaustoimenpiteet vain voimistuivat. Sen on sudeettisaksalaisen puolueen neuvottelujen kulku hallituksen kanssa asian rauhallisesta järjestämisestä selvästi osoittanut. Nämä neuvottelut toivat lopullisen todistuksen siitä, ettei Tshekkoslovakian hallitus ollut ollenkaan halukas todella perusteellisesti puuttumaan sudeettisaksalaisten kysymykseen ja saamaan siihen oikeudenmukaista ratkaisua.

Sillä välin ovat olosuhteet Tshekkoslovakian valtiossa viime viikkoina, kuten yleisesti tunnettua, tulleet *täysin sietämättömäksi.* Poliittinen vainoaminen ja taloudellinen sorto ovat syösseet sudeettisaksalai-

set sanomattomaan kurjuuteen. Näiden olosuhteiden luonnehtimiseksi riittää, kun viitataan seuraavaan:

Tällä hetkellä on sudeettisaksalaisten pakolaisten luku 214.000, joiden on täytynyt jättää kotinsa ja omaisuutensa perinnöllisessä kotimaassaan ja pelastautua Saksan rajan ylitse, koska he siinä näkivät ainoan ja viimeisen mahdollisuuden välttyä pöyristyttävältä tshekkiläiseltä väkivaltahallitukselta ja mitä verisimmältä terrorilta. Lukemattomia kuolleita, tuhansia haavoittuneita, kymmeniätuhansia pidätettyjä ja vankiloihin suljettuja, autioiksi tehtyjä kyliä on maailmanjulkisuuden edessä Prahan hallituksen taholta jo kauan sitten tapahtuneen vihollisuuksiin ryhtymisen syyttävinä todistajina, vihollisuuksiin, joita Te sähkösanomassanne täydellä syyllä pelkäätte, puhumattakaan sudeettisaksalaisalueella tshekkiläishallituksen taholta 20 vuoden aikana järjestelmällisesti tuhotusta saksalaisten talouselämästä, mihin jo sisältyvät kaikki ne hajoamisilmiöt, joiden Te näette sodan syttymisen seurauksena esiintyvän.

Nämä ovat ne tosiasiat, jotka ovat minut pakottaneet Nürnbergin puheessani syyskuun 12 päivänä koko maailmalle julistamaan, että kolmen ja puolen miljoonan saksalaisen oikeudettomuudesta Tshekkoslovakiassa täytyy tulla loppu, ja että näiden ihmisten, kun he eivät itse voi saada itselleen oikeutta ja apua, täytyy saada niitä molempia Saksan valtakunnalta. Mutta tehdäkseni vielä viimeisen yrityksen saavuttaa tämä päämäärä rauhallista tietä, minä olen Suur-Britannian herra pääministerille syyskuun 23 päivänä jätetyssä memorandumissa tehnyt konkreettisia ehdotuksia tämän kysymyksen ratkaisemiseksi, jotka sillä välin on annettu julkisuudelle tiedoksi.

Sen jälkeen kun Tshekkoslovakian hallitus jo sitä ennen oli Suur-Britannian ja Ranskan hallituksille selittänyt suostuvansa siihen, että sudeettisaksalaisten asuma-alue irroitetaan Tshekkoslovakian valtiosta ja yhdistetään Saksan valtakuntaan, näillä Saksan memorandumissa tehdyillä ehdotuksilla ei ole mitään muuta tarkoitusta kuin tuon Tshekkoslovakian myöntymisen nopea, varma ja oikeudenmukainen toteuttaminen.

Olen vakuutettu siitä, että Te, herra presidentti, perehdyttyänne sudeettisaksalaiskysymyksen koko kehitykseen alusta alkaen tähän päivään saakka, tulette myöntämään, ettei Saksan hallitukselta todellakaan ole puuttutunut kärsivällisyyttä eikä rehellistä tahtoakaan rauhallisen molemminpuolisen ymmärtämyksen aikaansaamiseksi. Ei Saksa ole syypää siihen, että sudeettisaksalainen kysymys on ylipäänsä olemassa ja että nykyiset kestämättömät olosuhteet ovat siitä lähtöisin.

Tätä kysymystä koskevien ihmisten kauhea kohtalo ei siedä enää sen ratkaisemisen pitempää lykkäämistä. Mahdollisuudet päästä sopimuksen avulla oikeudenmukaiseen järjestelyyn ovat sen vuoksi Saksan memorandumin ehdotuksissa tyhjentävästi esitetyt. Ei Saksan hallituksen, vaan yksinomaan Tshekkoslovakian hallituksen asiana on nyttemmin ratkaista, tahtooko se rauhaa vai sotaa."

(merk.): **Adolf Hitler.**

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin

Adolf Hitlerin

valtakunnanpuoluepäivien lopettajaispuhe

Nürnbergissä syyskuun 12 p:nä 1938.

Jatkoa edellisestä numerosta.)

Ja siitä huolimatta me koemme nyt suurin piirtein juuri samaa, mitä meidän on vuosikymmenien ajan täytynyt sisäisissä oloissamme kokea. Ulkomaailman suljettu rintama seisoo vastassamme valtaantulomme päivästä lähtien. Ja samalla tavalla kuin sisäisissä oloissamme parlamentaaristen puolueittemme kultainen kapitalistinen demokratia kulki käsi kädessä marxilaisuuden kanssa, kun kysymyksessä oli taistelu kansallissosialismia vastaan, niin me nyt suurin piirtein näemme saman *demokratian ja bolshevismin välisen salaliiton* taistelussa kansallissosialistisen kansayhteyden valtiota vastaan.

Kansallissosialistisen liikkeen valtataistelun aikana oli ehkä vastustajiemme taistelun vilpillisyyden silmiinpistävimpänä todistuksena sen tosiasian toteaminen, että he, olivatpahan porvarillis-kansallisia, kapitalistis-demokraattisia tai marxilais-kansainvälisiä, kaikissa ratkaisevissa taisteluissa muodostivat suljetun *yhtenäisyysrintaman* meitä vastaan. Siitä syystä tulivat lukuisat kansalaiset silloin käsittämään, miten valheellisen täytyi olla poliittisen taistelun moraalin, kun se luulotteli taistelevansa meitä vastaan kansallisista syistä, mutta ei kavahtanut siinä tarkoituksessa liittoutumasta kansainvälisten marxilaisten kanssa, ja vastakkaiselta puolen, miten valheellisia ja petoksellisia olivatkaan puolueet, jotka vainosivat meitä — kuten ne väittivät — sosialistisista vaikutteista, mutta toimivat tässä taistelussa arkailematta yhdessä pahimman kapitalismin edustajien kanssa ja muodostivat yhtenäisyysrintaman. Keskusta taisteli kansallissosialismia vastaan, koska tätä pidettiin kirkolle vihamielisenä liikkeenä ja teki siinä tarkoituksessa pyhän allianssin jumalankielteisen sosialidemokratian ja jopa kommunismin kanssa. Ja vastakkaiselta puolen kommunismi taas, joka meissä — kuten se siihen aikaan väitti — näki taantumuksen, yhdistyi ilman muuta taantumuksellisuuden todellisten edustajain kanssa kansallissosialistista valtiopäiväryhmää vastaan.

Se oli näytelmä, joka rajattomassa valheellisuudessaan saattoi vaikuttaa ainoastaan inhoittavalta. Mutta sama tunne valtaa meidät nytkin nähdessämme, miten *niinsanotut kansainväliset maailmandemokratiat*, jotka esiintyvät vapauden, veljeyden, oikeudenmukaisuuden, kansojen itsemääräämisoikeuden j.n.e. puolesta, *kulkevat yhdessä moskovalaisen bolshevismin kanssa.* Kohoaa ehkä usein esiin kysymys, miksi me niin usein vedämme demokratiat tarkastelumme piiriin ja niitä niin torjuvasti käsittelemme. Näin tapahtuu

1. *koska me hyökkäysten kohteena olemme pakotetut niin tekemään ja*
2. *koska juuri näiden ilmiöiden suhtautuminen on niin kuohuttava.*

Vilpillisyys alkaa siinä silmänräpäyksessä, kun demokratiat esittävät itsensä kansanvaltana ja autoritääriset valtiot diktatuureina.

Minä luulen voivani levollisesti lausua julki, että tällä hetkellä on maailmassa ainoastaan kaksi maata, joilla suurvaltoina on hallitukset, joita kannattaa 99 prosenttia kansasta.

Se, mikä muissa maissa selitetään demokratiaksi, ei useimmissa tapauksissa ole mitään muuta kuin sopivalla sanomalehti- ja rahavehkeilyllä aikaansaatua yleisen mielipiteen villitsemistä ja sen avulla saavutettujen tulosten repivää hyväksikäyttöä. Miten kokonaan valheellinen on näiden demokratioiden sisäinen olemus, käy jyrkimmin esiin yksistään siitä suhtautumisesta, minkä ne tarpeen mukaan ottavat ympärillään olevaan maailmaan. Me olemme saaneet kokea, että ne ovat ylistäneet eräiden pienten maiden todellista väkivaltahallitusta silloin kun se on ollut näiden demokratioiden suunnitelmien mukaista, niin, jopa selittäneet tarpeen tullen olevansa valmiit taistelemaankin niiden puolesta, samalla aikaa kun sellaisten valtioiden mitä suurimmat luottamuksenilmaisut, valtioiden, jotka eivät ole näille demokratioille mieleen, jätetään yksinkertaisesti huomiotta, selitetään väärin tai kädenkäänteessä käännetään päinvastaisiksi. Eikä vain niin: Nämä demokratiat ylistävät, millein se on poliittisesti tarkoituksen mukaista, *jopa bolshevistista valtiomuotoakin!* Vaikka tämä itse nimittää itseään *köyhälistön diktatuuriksi*, se toisin sanoen merkitsee: oikeat demokratiat suvaitsevat merkitä diktatuureiksi maita, joiden hallitukset voivat osoittaa omaavansa kansojensa 99-prosenttisen kannatuksen, ja taas toisia maita, joiden hallitukset leimaavat itsensä diktatuureiksi ja ainoastaan joukkoampumisten, teloitusten, kidutusten j.n.e. avulla voivat pysyä pystyssä, ne ihailevat kaikkein kunniallisimpina demokraattisina laitoksina. Eikö ole *maailmanhistorian kauheata ivaa*, että todellisten patenttidemokraattien keskuudessa Genèvessä liikkuu kaikkien aikojen julmimman hirmuhallituksen verinen edustaja kunnioitettuna jäsenenä? Niinkuin me olemme Saksassa tämän juutalaisen kapitalismin ja teoreettisen kommunistisen kapitalismin ja teoreettisen kommunistisen kapitalismin vastaisuuden välisen läheisen yhteyden kokeneet, niinkuin täällä "Rote Fahne", "Vorwärts" ja "Frankfurter Zeitung" kulkivat aina käsi kädessä, niin se on koko muussakin maailmassa.

Moskovan bolshevismi on kapitalistisen demokratian kunnioitettu liittolainen!

Onko ihmeteltävää, että kun hallitusjärjestelmät sillä tavalla kieltävät itsensä, niiden on silloin lukemattomilla muillakin aloilla samalla tavalla turvauduttava sananparsiin.

Demokraattiset puoluepäivät, joilla puolueiden johtajat usein saavat tyytyä näkemään edessään niin vähäiset kannattajajoukot tulematta alasvihelletyiksi, puoluepäivät, jotka sitäpaitsi useimmiten päättyvät kaikkien kaikkia vastaan nostamaan sekasotkuun, esitetään demokraattisen ajatuksen voiman ihailtavana näytöksenä ja ilmennyksenä. Mutta kansallissosialistisia tai fascistisia puoluepäiviä, joihin osallistuu yksi tai puolitoista miljoonaa ihmistä ennenkuulumattoman kiintein rivein, pidetään ainoastaan diktatuurien raakamaisuuden surkeina osoituksina ja vapauden rappeutumisen tunnusmerkkeinä! Niin ne taistelevat pienten kansojen oikeuksien puolesta ja — kun se on tarkoituksenmukaista — tuhoavat ne kylmästi. Niin esiintyvät ne aina tasavertaisuuden puolesta ja koettavat, milloin se on mahdollista, pidättää 75-miljoonaiselta kansalta alkeellisimmatkin oikeudet. *Saksa on 15 vuoden ajan turhaan taistellut luonnollisimpien ja yksinkertaisimpien ihmisoikeuksien puolesta.*

Saksan kansalta ja valtakunnalta ne kiellettiin siitä huolimatta, ettei silloinen Saksa ollut kansallissosialistien johtama, vaan sitä hallitsivat demokraatit ja marxilaiset. Kun kansallissosialistinen valtio, tähän jatkuvaan *orjuuteen ja pahoinpitelyyn* kyllästyneenä, vihdoin omin voimin palautti jälleen tasavertaisuuden, ne valittivat tätä sellaisin katkerin tekopyhin moittein, että tämä kaikki olisi voitu saavuttaa myöskin molemminpuolisen yhteisymmärryksen tietä.

Viidentoista vuoden ajan ne ovat mitä julmimmin toimineet luonnollisimpia kansanetuja, jopa ihmisarvoa vastaan, sanelleet pakkomääräyksiä ja pistooli kädessä pakottaneet ne hyväksymään, sitten jälestäpäin teeskennellyn suuttuneina valittaakseen pyhien lakien "yksipuolista" syrjäyttämistä ja vielä pyhempien sopimusten loukkausta. Välittämättä koskaan alkuasukkaitten mielipiteestä ne ovat *verisin väkivalloin alistaneet maanosia valtansa alle.*

Mutta kun Saksa vaatii takaisin siirtomaitaan, valitetaan sääkähtyneinä alkuasukasparkojen kohtaloa, ettei heitä missään tapauksessa voida jättää sellaiselle sallimukselle alttiiksi. Mutta samalla hetkellä ei kavahdeta omissa siirtomaissa lentokoneitten ja pommien avulla pitämästä alkuasukkaita kurissa, s.o. pakottamasta rakkaita värillisiä kansalaisia edelleen sietämään heidän vihaamaansa vierasta valtaa. Nämä lienevät sitten kuitenkin sivistyksellisiä pommeja erotukseksi niistä raakamaisista, joita italialaiset käyttivät Abessinian sodassa!

Näissä demokratiossa valitetaan sitä ääretöntä julmuutta, millä Saksa — ja nyt myöskin Italia — pyrkivät vapautumaan *juutalaisaineksista.* Kaikissa näissä suurissa demokraattisissa maissa on kaiken kaikkiaan pari ihmistä neliökilometrillä. Italiassa ja Saksassa niitä on molemmissa yli 140. Siitä huolimatta on Saksa vuosikymmenien aikana silmääkään räpäyttämättä ottanut vastaan näitä juutalaisia satojatuhansia satojentuhansien perästä.

Mutta nyt, kun valitukset vihdoinkin tulivat ylen määrin suuriksi, eikä kansakunta ole enää halukas *antamaan näiden loisolioiden imeä itseänsä kuiviin,* sen vuoksi voivotellaan. Mutta siitä ei ole kysymys, että näissä demokraattisissa maissa tämä tekopyhä asiantila korvattaisiin avuliaalla teolla, vaan päinvastoin vakuutetaan kylmästi, ettei siellä tietenkään muka ole mitään tilaa! Ne odottavat siis, että Saksa 140 ihmisineen neliökilometrillä ilman muuta voisi edelleen elättää juutalaisia, mutta etteivät demokraattiset maailmanvaltakunnat, joissa on ainoastaan pari ihmistä neliökilometrillä, missään tapauksessa voi ottaa kantaakseen sellaista rasitusta.

Ei siis mitään apua. Mutta moraalia!

Niin huomaamme kansallissosialistisessa valtakunnassa seisovamme tänään samanlaisia voimailmiöitä vastassa, jotka meillä oli puolueena 15 vuoden aikana tilaisuus oppia tuntemaan. Sikäli kuin kysymyksessä on demokraattisten maiden Saksaa kohtaan vihamielisen suhtautumisen yleinen ilmennys, me pysymme sen suhteen kylminä. Minkä vuoksi meille muuten kävisikään paremmin kuin meitä edeltäneelle valtakunnalle? Muuten tunnustan minä avoimesti:

Minä pidän aina siedettävämpänä, että minua solvaa joku sellainen, joka ei voi ryöstää minua puhtaaksi, kuin että minut ryöstää joku ja siitä minua kiittää. Meitä nyttemmin solvataan. Mutta meillä on mahdollisuus — Jumalalle olkoon siitä kiitos ja kunnia — ehkäistä jokainen Saksaa kohtaan suunnattu ryöstö- ja väkivallantekoyritys. Meitä edeltänyttä valtiota kiristettiin 15 vuotta. Mutta minun silmissäni se sai siitä jotensakin niukkana korvauksena tai palkkiona sen kiitoksen, että se oli ollut oivallinen ja demokraattinen valtio.

Mutta tällainen suhtautuminen tulee meille sietämättömäksi sinä hetkenä, jolloin siellä, missä suuri osa kansastamme on silminnähtävästi turvattomana joutunut häpeämättömän pahoinpitelyn kohteeksi, näiden kansatovereittemme uhkaksi kohotetaan demokraattisten iskulauseitten ryöppy. Minä puhun Tshekkoslovakiasta.

Tämä valtio on demokratia, s.o., se perustettiin demokraattisten periaatteiden mukaan, *pakottamalla* tämän valtion suuri enemmistö heidän mieltään kysymättä ilman muuta *ottamaan vastaan* Versaillesissa tekaistu rakennelma ja mukautumaan siihen. Oikeana demokratiana alettiin sen jälkeen tässä valtiossa väestön enemmistöä *ahdistaa, pahoinpidellä ja riistää heiltä elämänoikeuksia.* Maailmalle koetettiin vähitellen tyrkyttää sellaista käsitystä, että tällä valtiolla muka oli täytettävänään erityinen poliittinen ja sotilaallinen tehtävä.

Ranskan entinen ilmailuministeri Pierre Cot on sitä äskettäin meille toitottanut. Tshekkilä on hänen mukaansa sitä varten olemassa ja määrätty siihen, että sotatapauksessa sieltä käsin pommien kanssa hyökätään saksalaisten paikkakuntien ja teollisuuslaitosten kimppuun. *Luultavasti ovat silloin vain kysymyksessä ne tunnetut räjähdyskappaleet, joilla on sivistyksellinen vaikutus.*

Mutta tällainen tehtävä sotii tämän valtion tarkoitusta vastaan, eikä sen vuoksi ole hallitusmuodon kanssa sopusoinnussa. Tämä valtiomuoto ei kuitenkaan, kun demokraatit sen laativat, perustunut asianosallisten kansaoikeuksiin, vaan orjuuttajien poliittiseen tarkoituksenmukaisuuteen. Tämä poliittinen tarkoituksenmukaisuus vaati sen vuoksi myös löytämään sellaisen rakennelman, joka tshekkiläiskansalle antoi *ehdottoman ylivallan.* Ken nyt vain nousee tätä julkeutta vastustamaan, hän on *"valtionvihollinen"* ja siitä syystä demokraattisen käsityksen mukaan *lainsuojaton.* Niinsanotun tshekkiläisen valtiokansan on siis kaitselmus, mitä osaa tässä tapauksessa esittivät silloiset Versaillesin suunnittelijat, valinnut valvomaan, ettei kukaan nouse tätä valtiontarkoitusta vastaan.

Mutta jos siitä huolimatta joku tämän valtion orjuutettujen kansojen enemmistöstä sattui tätä vastaan sanomaan vastalauseensa, silloin tämä oli raa'alla väkivallalla lyötävä alas, ja jos oli välttämätöntä tai toivottavaa, kokonaan tuhottava.

Jos tällöin olisi ollut kysymyksessä meille ollenkaan kuulumaton vieras asia, me olisimme voineet nähdä tämän tapauksen, kuten niin monet muutkin, ainoastaan kansaoikeuksia ja itsemääräämisoikeutta koskevien demokraattisten käsitysten mielenkiintoisena ilmennyksenä ja ottaa sen tiedoksemme. Mutta nyt on se, mikä meitä saksalaisia velvoittaa osallistumaan tähän kysymykseen, jotakin aivan luonnollista.

Sen eri kansallisuuksista muodostetun enemmistön joukossa, jota tässä valtiossa ahdistetaan, on myöskin 3½ miljoonaa saksalaista, siis jokseenkin niin paljon kansaamme kuuluvia ihmisiä kuin esim. Tanskassa on asukkaita. Nämä saksalaiset ovat nyt myöskin Jumalan luomia olentoja. Kaikkivaltias ei ole luonut heitä sitä varten, että heidät jonkin Versaillesin valtiorakennelman avulla heitetään jonkin vieraan, heidän vihaamansa vallan armoille. Hän ei ole myöskään luonut noita 7 miljoonaa tshekkiläistä sitä varten, että he näitä 3½ miljoonaa vartioisivat, holhoisivat ja vielä vähemmin sitä varten, että he tekisivät näille väkivaltaa ja näitä kiduttaisivat.

Olosuhteet ovat tässä valtiossa, kuten yleisesti tunnetaan, *sietämättömät.* Poliittisesti on siellä 7½ miljoonalta ihmiseltä erään määrätyn herra Wilsonin itsemääräämisoikeuden nimissä riistetty itsemääräämisoikeus. Nämä ihmiset on suunnitelmallisesti saatettu taloudellisesti rappiolle ja siten asetettu hitaalle sukupuuttoon kuolemalle alttiiksi. *Tämä sudeettisaksalaisten kurjuus on sanoinkuvaamaton.* Heidät tahdotaan tuhota. Ihmisinä heitä ahdistetaan sietämättömällä tavalla ja kohdellaan halpamaisesti.

Kun jonkin melkeinpä 80-miljoonaisen kansan 3½ miljoonaa jäsentä ei saa laulaa mitään heille sopivaa laulua vain sen vuoksi, ettei se tshekkiläisiä miellytä, tai kun heitä isketään veriin asti vain sen vuoksi, että he käyttävät sellaisia sukkia, joita tshekkiläiset eivät voi sietää silmissään, tai kun heitä terrorisoidaan ja pahoinpidellään, jos he käyttävät tervehdystä, joka on tshekkiläisille vastenmielinen, vaikkeivät he siten tervehdikään tshekkiläisiä, vaan ainoastaan toisiaan omassa keskuudessaan, kun heitä jokaisen kansallisen elämänilmauksen vuoksi ajetaan ja vainotaan kuin turvatonta riistaa — niin tämä kaikki näyttää olevan demokratioittemme arvoisille edustajille jokseenkin samantekevää, mahdollisesti jopa miellyttävääkin, koska tässä on kysymyksessä ainoastaan 3½ miljoonaa saksalaista.

Mutta minä voin näiden demokratioiden edustajille vain sanoa, että meille tämä ei ole samantekevää, ja että — kun nämä kidutetut olennot itse eivät voi hankkia itselleen mitään oikeutta eikä mitään apua — he tulevat saamaan niitä molempia meiltä. Näiden ihmisten oikeudettomuus on loppuva.

Tämän olen minä jo puheessani helmikuun 22 päivänä lausunut selvästi julki. Se oli lyhytnäköinen rakennelma, minkä Versaillesin valtiomiehet kerran saivat aikaan herättäessään henkiin Tshekkoslovakian luonnonvastaisen muodostelman. Tehtävä, käyttää siellä muiden kansallisuuksien miljoonajoukkoja kohtaan väkivaltaa ja niitä pahoinpidellä, oli ainoastaan niin kauan toteutettavissa, kun veljeskansat vielä itse kärsivät yleisen maailmanpahoinpitelyn seurauksia.

Mutta jos uskottaisiin, että sellainen vallankäyttö voisi *rajattomasti ja ikuisesti jatkuen tehdä syntiä, on samaa kuin antauduttaisiin kerrassaan käsittämättömän sokeuden valtaan.* Olen puheessani helmikuun 22 päivänä Saksan valtiopäiville selittänyt, ettei valtakunta enää tule sietämään näiden 3½ miljoonan saksalaisen jatkuvaa ahdistamista ja vainoamista, ja minä pyydän ulkomaisia valtiomiehiä olemaan vakuutettuja siitä, ettei tässä ole kysymys *mistään sananparresta.*

Kansallissosialistinen valtio on Euroopan rauhan vuoksi ottanut kantaakseen hyvin raskaita uhreja, jopa *hyvin raskaita kansallisia uhreja.* Se ei ole hautonut mitään niinsanottua *kostonajatusta,* vaan päinvastoin on karkoittanut sen kaikesta julkisesta ja yksityisestä elämästä. 17:nnen vuosisadan kuluessa on Ranska hitaasti ottanut vanhalta Saksan valtakunnalta *Elsassin ja Lothringenin* keskellä syvintä rauhaa. Vv. 1870/71 on Saksa raskaan sodan jälkeen, mihin se oli pakotettu, vaatinut ja saanut nämä alueet takaisin. Suuren maailmansodan jälkeen ne menetettiin taas. Meille saksalaisille merkitsi Strassburgin tuomiokirkko paljon. Kun me siitä huolimatta olemme vetäneet tässä *lopullisen viivan,* niin se tapahtui, tehdäksemme tulevaisuudessa Euroopan rauhalle palveluksen. Kukaan ei voinut meitä pakottaa vapaaehtoisesti luopumaan sellaisista hyvitysvaatimuksista, ellemmè olisi tahtoneet niistä luopua!

(Jatkoa seuraavassa numerossa.)

— Arvokas erikoishakemisto. "Tapparamies", sittemmin "Siniristi"-nimisen kansallispoliittisen aikakauslehden vuosikerrat 1932—1937 yhtenä niteenä saatavana Siniristin toimistosta (P. Roobertink. 10, puh 35 874, Helsingissä). Hinta Smk. 150:—. Tämä kokoelma antaa kuvan taiselusta salaseuroja, vahingollisia kansainvälisiä voimia ja poliittista mädännäisyyttä vastaan ja uuden suunnan puolesta Suomessa. Tätä taistelua härrastavat kansalaiset saavat tästä kokoelmasta tarpeelliset, seikkaperäiset tiedot.

SINIRISTI
Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki, P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.
Tilaushinnat:
1/1 vuosik. . . . . 30:—
1/2 „ . . . . 18:—
1/4 „ . . . . 10:—
Irtonum. 1:50
Vuodessa ilmestyy vähintäin 20 numeroa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.